

Vogel van papier

Driemaandelijks tijdschrift
Jaargang 14, Nummer 4
Oktober-november-december 2008
Afgiftekantoor: 8560 Wevelgem 1

België-Belgique
P.B.
8560 Wevelgem 1
3/5721

Aan:

V.u.: E. Debrouwere
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

IN DIT NUMMER:

Bij Kerstmis 2008	2
Uit de Brieven Van Inge: Wel en Wee	3
De Taporiwerking: een vierluik. Deel 4: De Revalidatie	
- Revalidatie	8
- Revalidatie-Integratie	10
Tapori: De Toekomst	15
Wat er Toen Gebeurde (Agnes Bruneel)	15
Praktische informatie	16

Bij Kerstmis 2008

Dag allemaal,

19 november, tijd om de "kerstbrief" voor de vogel van papier te schrijven terwijl wij hier alle pogingen doen om "alles op zijn tijd te vieren". Eerst moet nog sinterklaas komen en pas dan zetten we de kerstboom. Vandaar dat het elk jaar opnieuw wat moeilijk is om nu al kerstwensen neer te pennen.

"Zalig kerstmis". Ik vind het een mooi woord: "zalig" en krijg het er een beetje warm van vanbinnen, want weldra mag ik mijn boekje "Het kindeke Jesus in Vlaanderen" weer uithalen en ruikt het huis weer naar kaneel en warme rode wijn. Maar mijn gedachten verglijden maar al te snel naar de vele gezichten van mensen voor wie het woordje "zalig" heel veraf lijkt.

Misschien laat ik me teveel opsorpen door het verdriet en de miserie van zoveel mensen en heeft dit ervoor gezorgd dat dit jaar een jaar met een wat sombere stemming was: het werd een jaar met veel schrik, boosheid, zenuwen en bezorgdheid: Margarita met wie het almaar bergaf ging, Alba Maria die ons bedroog met een vals diploma en ons nu verder als v.z.w. de das wil omdoen, vechten tegen de bierkaai in het Ministerie van Volksgezondheid, enkele niet gewone gezondheidsproblemen bij de kinderen, enkele patiëntensituaties waarmee ik niet overweg kon.

Het wordt dus hoog tijd om het hoofd weer boven water te steken en opnieuw veel goeds en moois te zien, ook het goede en mooie van het voorbije jaar dat in de schaduw kwam te staan door het minder goede. Ik zei onlangs nog tegen Saulo: Ik heb zo'n honger en dorst om eens "iets moois" te mogen "ondergaan": een mooie muziekvoorstelling waarin je helemaal wegglijdt, een mooi landschap, rust en vrede, alle goeds. Misschien echt "kerstmis". Zou het kunnen dit jaar, een "zalig kerstmis", voor iedereen? Ik wens

het jullie allen in ieder geval van ganse harte toe.

Deze vogel van papier is de laatste van ons "vierluik" over Taporí. Herinneren jullie je het nog? Dit jaar kaartten we in elke Vogel van Papier één luik van Taporí aan: het educatieve luik met "de bibliotheek en de avondschool", het luik "administratie-logistiek-autofinanciering" waarin Isabel, Cristina, Rosita en Margarita in het daglicht gezet worden, en ook het luik "gezondheidszorg" met een zijsprongetje over loonadoptie kwamen al aan de beurt. In deze laatste Vogel laten we jullie onze meest uitgebreide pijler zien, het revalidatieluik: hoe die groeide, wie er werkt, hoe handicap door de Ecuadoraanse maatschappij gezien wordt, maar vooral de verhalen over de kinderen met een handicap en hun familie, diegenen die ons in Taporí de kans geven een deeltje van hun leven te zijn en samen wegen te bewandelen naar "gelukkig zijn": de belangrijkste reden van bestaan van Taporí.

Het zijn die kinderen die ons geleerd hebben dankbaar te zijn, blij met elk stapje vooruit. En vooral, ze hebben ons geleerd te genieten van een glimlach, een streling, een eerste stap of een eerste woord terwijl iedereen zei dat dat kind nooit zou kunnen stappen of spreken. Ze leren ons alle "grote wereldproblemen" relativeren en gewoon mooi te leven met de mensen die rondom ons gegeven zijn. Ze leren ons ook dat we niet perfect zijn, en dat we die perfectie ook nooit zullen kunnen bereiken, want we zijn maar "mensen". Maar tegelijkertijd leren ze ons dat we in al wat ogenschijnlijk alleen maar miserie is, toch veel als mensen kunnen doen en zijn.

Daarom kunnen we zeggen: "Taporí, waar een glimlach zoveel mooier is..."

Ik wens jullie een 'Zalig Kerstmis' en een gelukkig 2009.

Inge.

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (I)

Maandag 1 september:

Ze zijn op school 'gestart'.

Vandaag dus gestart op school, althans de oudste drie, want Amelie had alleen maar "klasverkenning" en aangezien het een klasje is van 5 op 7 meter en ze het eigenlijk al kende was dit vlug gedaan. Sarah, Lien en Elisa waren content deze middag en maakten vol brio de eerste tekeningen in hun schriften. Kwestie van alles een beetje op te fleuren. Sarah had ook al huiswerk van wiskunde, dus het zat er voor eventjes weeral tegen maar 'k heb het een goeie draai kunnen geven en het is nog gelukt ook. Ze moest de volgende oefening oplossen: $4 \ 4 \ 4 \ 4 = 1$. De opgave is de drie tekens ertussen te schrijven (maximaal één keer maal, één keer gedeeld door, één keer min of één keer plus, met of zonder haakjes) en zo moest ze alle uitkomsten van 1 tot 10 zoeken. Dus wel eventjes wat denkwerk maar eigenlijk een tof oefeningetje. Ook zin om het eens te proberen?

Morgen een consultatiedag woensdag vergadering ivm het informatiesysteem van het revalidatieluik van Taporì dat we aan het opmaken zijn, donderdagnamiddag de maandelijkse personeelsvergadering en vrijdag voor gans de dag naar Saquisili, neen, niet naar de markt want die is op donderdag, maar wel naar het gezondheidscentrum waar één van mijn studenten, een echte goeie, zijn stagemodule aan het doen is. Het zal dus goed worden en ik hoop zo ook weer een nieuwe context van dichterbij te leren kennen. Ivm het Ministerie van Volksgezondheid zal ik volgende week dan nog eens aan hun oren trekken, op hoop van zegen.

En ik volg ook een beetje de situatie bij jullie, in Belgenland ondermeer in verband met de benzineprijzen. Hier geen probleem, blijft nog altijd dezelfde prijs: 1,48 USD voor 1 galon oftewel 4,5 liter, dus ongeveer 0,22222 euro per liter. Zou ik volgende keer niet een tankske in mijn valies steken ???

11 september :

Nieuwe probleemstelling en eindelijk weer thuis.

Gisterenavond kwam ik tot de conclusie dat naast de moeder van een van onze gehandicapte kinderen, die we nu tegen leukemie behandelen, er intussen al twee van onze kinderen met handicap hun moeder verloren (Fabricio en Rosita). Op korte of middellange termijn staan we dus nog eens voor dergelijke situatie. Als je dit vergelijkt met het aantal gezonde kinderen dat hun moeder vroeg verloor, dan is dit toch wel buiten verhouding. Misschien moeten we hierover toch eens wat verder onderzoeken en kijken of dit een algemene tendens is of een puur toeval. Indien het een algemene tendens is, dan is dit zeker ook iets om op "volksgeneeskundig" vlak rond te doen.

Fabricio, onze "eerste" jongen met hersenverlamming, ondertussen 15 jaar oud, wier moeder op 32-jarige leeftijd stierf aan een aangeboren en nooit verzorgde hartaandoening (de reden ook waarom Fabricio hersenverlamming heeft aangezien zij tijdens de bevalling, thuis, niet voldoende kracht had om het kind te doen geboren worden, waardoor hij dus zuurstoftekort had). Fabricio wordt nu vooral door zijn 70-jarige groot-

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (2)

moeder opgevangen. Hij komt alleen naar Taporí, drie keer per week, en neemt deel aan het "atelierprojectje".

En Rosita Zambrano, ondertussen ook al 16 jaar oud, met zware intellectuele handicap, hoogst waarschijnlijk door alcoholgebruik van de moeder tijdens de zwangerschap. De moeder bracht 16 kinderen ter wereld, waarvan er nog acht leven. Acht dus gingen heel vroeg dood aan longontsteking, diarree of ontbering: een heel marginale familie. De moeder dopte erwtjes op elke hoek van de straat waar er een groentekraampje was. Op een dag werd ze verpletterd onder een watertankcamion waarvan de remmen het begeven hadden. De zussen van Rosita brengen haar nu twee of drie keer per week naar Taporí, heel onverzorgd, VOL luizen, helemaal verweesd en verwaasd. Meestal geven we haar een goede warme douche, waar ze echt van geniet, en wordt er rustig op muziek bewogen en gedanst. Thuis zit ze meestal buiten, tussen steenbrokken en zan. te wachten op god weet wat.

Binnen een half uurtje ga ik naar de luchthaven: eindelijk komt Saulo, na een rondreis in de VS met de muziekgroep, terug thuis. Het was lang: 35 dagen. Maar onze eindconclusie vanmorgen aan tafel met de gastjes was dat we er ons goed doorgeslagen hebben, met alle schrik en werkoverlast erbij.

15 september : Een verpozen en dan weer 'bouwen'.

Vandaag namen we een familiedagje en trokken naar het subtropisch woud,

anderhalf uurke rijden over goeie wegen. We vingen zalmforellen (10 in vier kilo, aan vijf USD de kilo...), en maakten er vijf levende vers op de barbecue in papillotte klaar terwijl de kinderen met hun laarzen aan, in de rivier aan het spelen waren. Dan nog een wandelingske op 't gemak en nu weer thuis. Ik ben zo aan het genieten van weer "voltallig" te zijn en Saulo en de kinderen ook. 't Is toch niet gemakkelijk en eenvoudig en vooral niet aange-naam om er alleen voor te staan.

In Taporí starten we volgende week met de "verbouwingswerken": We ontvingen van de Belgisch Technische Coöperatie 14000 USD om het verdiep boven het conciërgehuisje te bouwen en het sanitair blok te verbouwen en te herstellen.

10 oktober :

Een ministerie "zus", het Ministerie van Volksgezondheid en een ministerie "zo", dat van Sociaal Welzijn.

Nu richten we alle pijlen op het Ministerie van Volksgezondheid. Volgende week ga ik zeker langs, zal klare taal spreken en dan een beslissing nemen of ik met hen verder ga ofwel hetzelfde project alleen voor Noord-Quito uitwerk. Het blijft dus nog altijd een spel van "geven en afwachten". Er geraakt niets concreet rond, maar ik geef het nog niet op. Ik zou dus meewerken aan het uitbouwen van een aantal "vroegdetectie- en vroegbegeleidingscentra" op nationaal vlak, maar het is echt triestig hoe de "onkunde en corruptie" echt meester is in het Ministerie. Ik hoorde gisteren nog van andere mensen volgende commentaar: "Het Ministerie van Volksgezondheid valt zonder competente mensen" en

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (3)

jammer genoeg moest ik hen gelijk geven. Het is echt triestig en vooral, een unieke kans, nu de politieke situatie goed zit. Maar ze zijn het aan het verspelen, vrees ik. Ik laat mijn hoofd nog niet hangen en probeer verder door te duwen, en als het uiteindelijk niet lukt om via het Ministerie die droom uit te werken, dan probeer ik hetzelfde op heel lokaal vlak als pilootproject uit te werken bijvoorbeeld met Handicap International. We zullen zien en je hoort er zeker nog van. In ieder geval wil ik voor de komende maanden van dit thema mijn "hoofdwerk" maken, ten minste wat de "rest van de tijd die ik niet in Tapori steek", betreft.

En verder, in Tapori is Margarita mijn grootste zorg: het gaat almaar verder bergaf. Ze woont nu sinds enkele maanden bij iemand ergens in het zuiden van Quito, twee uur van Pomasqui met het openbaar vervoer. Daardoor komt ze altijd te laat, en wat erger is, Anahi, haar dochtertje mag dan niet meer binnen in het dagcentrum en nog erger, Stalin, de zoon is van school gevlogen. De kinderen stellen het echt niet goed. Het loopt uit de hand. Echt praten met Margarita lukt niet goed, ze bouwt een muur rond zich, wordt heel snel boos, en vlucht. Maar als het ook maar eventjes lukt, geef ik haar een dikke abrazo, die misschien wel meer zegt dan woorden. Ik wil alleszins dat het voor haar altijd duidelijk is dat ze bij ons mag zijn en dat we haar graag zien. Ik word altijd maar bozer op die man die echt haar leven geruïneerd heeft, want aan zelfwaardergevoel heeft ze echt maar bitter weinig overgehouden door al wat haar overkomen is.

Wat me in Tapori nu wel heel blij maakt - dat is nu eens een andere kant van de medaille- is de positieve evolutie van het project dat we hebben ingediend in het

Ministerie van Sociaal Welzijn, voor het gehele revalidatieluw. We vroegen voor dit jaar nog 5000 USD en voor volgend jaar 20000 USD. Wat dit jaar betreft hebben we al de mondelinge toezegging en, na het in orde brengen van een resem papieren en documenten, zal hoogst waarschijnlijk volgende week het akkoord ondertekend worden. Toch wel een hele prestatie, niet alleen van mij, maar ook van Cristina en Alba (van het dagcentrum) die hier echt een grote leerschool aan het doormaken zijn. Misschien is dit wel een belangrijke stap naar meer "financiële onafhankelijkheid ten opzicht van de Belgische steun", die onze verantwoordelijkheid toch wel wat zou verlichten en rust geven naar de toekomst toe. Laat ons hopen en meeduimen.

15 oktober en 19 oktober :
Opnieuw de unief.

Verder zenuwachtig want vanavond moet (of is het "mag") ik een conferentie geven ter gelegenheid van de opening van een cursus over "handicap" in de Universidad Andina. Thema: conceptueel kader over handicap.

Die cursus over handicap wordt georganiseerd door de Universidad Andina, een nogal alternatieve universiteit die vooral open thema-cursussen organiseert en deelneemt aan de politieke debatten. Ik volgde daar in mijn Ecuadoraanse beginjaren (1994-1995-1996) twee open cursussen over de "Andesgeneeskunde" (planten, alternatieve geneeswijzen met eieren en cavia's, wat antropologie en sociologie: heel interessant). Elke open cursus verloopt over drie trimesters, drie modules van elk tien weken, met in

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (4)

elke week twee lessen van twee uur. Aangezien mensen die daar werken mij kennen en ook weten dat handicap mijn stokpaardje is, nodigden ze me in mei uit om even samen na te denken over een "open cursus over handicap". Ik hielp wat mee in verband met inhoud en mogelijke personen die konden deelnemen. Tot mijn grote verrassing hoorde ik begin september dat mijn naam staat naast drie lessen, onder andere de eerste: "conceptueel kader van handicap", een thema dat ik voor mijn onderzoekswerk en thesis wat uitdiept had, met wat verdere hersenpinsels over de toekomst. Het was daarvoor dat men mij twee dagen op voorhand opbelde "om mij de plaats en het juiste uur van de conferentie mee te delen". En ik heb serieus mogen doorwerken, "na mijn uren", want ik had weliswaar veel ideeën, maar die waren helemaal niet klaar voor een les. Daarenboven moest ik een PowerPoint klaar hebben en ook nog een "samenvattende tekst van ongeveer vier bladzijden" om aan de studenten te geven. Maar het loonde de moeite: veertig geïnteresseerde luisteraars.

De opening van de cursus woensdagavond was heel goed. Ikzelf had wel de nodige zenuwen, maar het werd goed. Ik mocht starten en had iets opge maakt vanuit historisch oogpunt met nadruk op "woordgebruik", en eindigde bij éwat naar de toekomst toe? met een basisgeheel rond "igualdad" y "diversidad" (gelijkheid en verscheidenheid). De volgende twee sprekers waren meer specifiek. Een vrouw, zelf met handicap en werkzaam in het Ministerie van Arbeid en Tewerkstelling,

kwam vooral van uit een "gevoelige" hoek aan bod en een man, kinesist en docent in de PUCE, gaf vooral kritiek op het biomedische model. Zo werd dus een basis gelegd voor discussie. Jammer genoeg was er die avond zelf niet zoveel tijd meer over voor discussie. Ik denk dat ik bij de groep zal blijven aangezien ik in het "gastdocententeam" opgenomen ben en ik vind dat ikzelf ook nog heel veel kan bijleren. Ik ben ook Luz, Ximena, Patricio, Alba, Patricia en Evelin rond het project 'handicap' aan het warm maken. Weet je wie er ook was? : Dr. Cifuentes, de directeur van het departement "discapacidades" van het Ministerie van Volksgezondheid. Hij zat in ieder geval heel geïnteresseerd te luisteren toen ik aan het praten was... maar sliep voor de rest. Was hij in slaap gevallen door mijn uiteenzetting. Achteraf gaf hij dus ook geen enkele commentaar.

21 oktober:

We komen op ons positieven.

Vandaag weer goed nieuws: de eerste 5000 USD van het Ministerie van Sociaal Welzijn toegekend. We proberen dus alles positief en rustig tegemoet te zien en blijven geloven in iedere persoon met al zijn talenten en capaciteiten, zowel hier als in België. Tapori heeft immers niet voor niets als basis-slogan: "vriendschap tegen armoede", misschien toch wel veel zekerder dan al het virtueel gegoochel met centen waar men van lucht "geld" maakt.

'k Ga nog wat werk van één van mijn studentes lezen en dan gaan slapen, na een drukke dag op consultatie. Morgen onder andere ook vergadering met de dokters van het gezondheidscentrum

Uit De Brieven Van Inge—wel en wee (5)

van Pomasqui, met wie de relatie toch echt aangenaam blijft. Ze zouden een lokaal gezondheidscomité oprichten, enigszins verplicht vanuit het Ministerie van Volksgezondheid, en ik ben uitgenodigd. Ik vind het op zich een goed idee waar veel mee kan gedaan worden. We zullen "ons oren te luisteren leggen" en hopen dat het echt iets is om de mensen mee vooruit te helpen.

2 november:

Allerzielen en 'Sinte Maartensavond in Ecuador'.

Hier is de "colada morada" klaar: negen liter staan klaar om vanavond met vers gebakken brood ("guaguitas de pan") met de hele familie (in het groot hoor, niet alleen ons zessen, dus met ongeveer 40 man/vrouw/kinderen) op te smullen. Ze is lekker zuurzoet en donkerpaars met heel veel fruit en niet al te veel maïzena. Er zit een soort veenbessen, braambessen, aardbei, ananas, "babaco", "naranjilla" en een heleboel kruiden in (twee soorten citroenkruid, appelsienboombladeren, kaneel, kruidnagel, "zoete peper", "arrayan", ...). De kinderen hielpen voor de eerste keer om ze klaar te maken en ik heb ervan genoten. Zo zijn we binnen ons huis, ons gezinnetje weer nog een traditietje rijker.

De "colada morada" is een roodpaarse drank op basis van veel rood fruit (o.a. veenbes en frambozen) en veel lekker geurende kruiden (o.a. kaneel, citroenkruid, kruidnagel, appelsienboombladeren, schil van ananas en naranjilla), ingedikt met zwarte maïzena en opgesmukt met stukjes aardbei, ananas en babaco. Die drank wordt altijd en alleen maar

rond Allerheiligen en Allerzielen gemaakt en wordt samen met vers gebakken brood, in de vorm van kleine met suiker versierde popjes, opgediend. Iedereen maakt die drank en geeft een tas aan iedereen die maar wil (buren, familie, vrienden, etc.). Ook op het kerkhof wordt aan verschillende graven die drank uitgedeeld aan al wie passeert. Het is dus echt een familie"traditie", vandaar dat ik schreef "een traditie rijker", in de zin van een jaarlijks terugkerende gewoonte die in de familiekring in ere gehouden wordt. Deze keer was het de eerste keer dat ik die drank samen met de gastjes maakte. Tot nu toe deed ik het altijd alleen en in mijn twee grootste kommen. Ddus goed voor bijna tien liter (die in drie dagen op waren...).

En weet je dat Lien ondertussen vroeg om nog eens te vertellen? Van toen, Sinte-Maartensavond in Moorsele, toen ik op 10 november met mijn biet en snoepzak rondliep om Sinte-Maarten te vieren.

Op die bewuste avond, toen we in de Ledegemstraat, bijna thuis dus, het einde in zicht hadden, scheurde mijn zak met snoepjes en alles viel in een grote plas vuil water. Raar toch dat ik dat bijna ieder jaar nog eens moet vertellen.

Ik zal nog maar ne keer mijn "zangregisters" openzetten en in het schoon West-Vlaams "sintemaortes-aovend, de sterre goa mee noa gent" zingen en het hen doen nazingen. Misschien toch wel om ne keer op te nemen.

Ik geniet van de vakantiedag en ga straks nog een beetje werken om ons farmacie in Tapor perfect op zijn (of is het "haar") pootjes te krijgen.

Inge

Tapori Een Vierluik: 4. De Revalidatie

Revalidatie

HOE HET ALLEMAAL BEGON.

Net zoals bijna elk onderdeelje van Tapori begon het met een anecdote. De medische consultatie van Tapori bestond al enkele jaren en tot dan toe hadden we nog geen enkel kind met een handicap over de vloer gehad, niet één. Je zag hen niet, nooit. Tot op een dag een mama met twee kinderen binnenkwam. Beiden waren ziek. Je zag het aan hun rode wangen en rode ogen. Het jongste kind, vijf jaar oud schatte ik, had zeker een handicap. Zijn moeder legde hem op het speeltapijt neer en daar bleef hij liggen. Op mijn vraag waarmee ik haar kon helpen, zei ze: "Mijn oudste zoon is ziek, hij heeft koorts". Ik zei dat beide kinderen blijkbaar koorts hadden en ze antwoordde: "Maar ik heb maar geld voor één consultatie en ik zal alleen maar mijn oudste zoon laten zien". Nooit heb ik gevraagd waarom ze verkoos haar "gezonde" zoon te laten zien en niet de jongen met een handicap. Het antwoord lag toch voor de hand: Er moesten prioriteiten gesteld worden en dus: waarom geld investeren in een jongen die toch nooit gezond zal zijn. Het is belangrijker dat zijn broer goed geneest en sterk is.

Ik zei dat het niet gaf dat ze de tweede consultatie niet kon betalen en ik zag de twee kinderen, beiden met een kanjer van een keelontsteking, en begon voorzichtig verder te vragen: "Hoe oud is Fabricio nu?". "Zes jaar". "En wat is er gebeurd?". "Ze zeggen dat hij van de duivel bezeten is, hij heeft stuipen. En ze zeggen dat het allemaal mijn schuld is, dat het een straf van God is". "En krijgt hij één of andere behandeling, begeleiding, revalidatie?" "Ze zeggen dat het allemaal toch niets helpt. De dokters in Quito hebben gezegd dat ik mij erbij moet neerleggen en dat het beter zou zijn dat hij snel een engel in de hemel wordt. Trouwens, waar zou ik hier met hem naartoe moeten gaan? De mensen kijken allemaal raar en schuw naar

hem".

En zo kwam een heel verhaal los, vol eenzaamheid, verdriet en hulpeloosheid...

Die dag is de "**geboortedatum**" van het **revalidatieluik van Tapori, anno 1998**. Franklin, onze toenmalige psycholoog, bood aan om twee uur per week met Fabricio te werken en al gauw bracht zijn moeder een neefje mee, enkele jaren ouder, Luis Miguel, een jongen met Downsyndroom (een "mongooltje"), die tot dan toe ook alleen maar thuis bleef. En van twee uur per week werden het twee keer twee uur per week. En van twee kinderen werden het er vier, vijf. Franklin vertelde dat hij een eindejaarsstudente psychorevalidatie kende en dat zij misschien wel haar eindwerk in Tapori wilde doen. En toen kwam Luz, onze pionier, die het revalidatiecentrum heeft weten uit te bouwen tot waar we nu staan: van twee kinderen van zes en negen jaar oud, groeide het aantal kinderen met een handicap die opgevolgd en begeleid worden in Tapori uit tot zeventig, van enkele maanden oud tot jongeren van bijna twintig.

In totaal kwamen al meer dan 200 kinderen en jongeren met een handicap bij ons langs. Voor blinde en dove kinderen hielpen en helpen we meer specifieke scholen en revalidatiecentra in Quito te vinden. Twintig kindjes overleden in al die jaren, een triest archief is dit, want elk kind en zijn familie zijn een gans verhaal op zich. Andere kinderen "groeiden uit Tapori", werden groot ondertussen, helpen mee met hun ouders thuis, in een restaurantje of in een timmermansatelier. Anderen zijn geïntegreerd in volledig in het gewone onderwijs geïntegreerd, zoals Miriam Chicaiza die blind is. Ze studeert voor boekhoudster, neemt alleen de bus naar de school en is een vrolijke tiener. Voor nog anderen is de tijd nog niet rijp en moeten we geduld hebben en onze deuren openhouden en gewoon stil

Tapori Een Vierluik: 4. De Revalidatie

Revalidatie

aanwezig zijn. Het zijn vooral de kinderen met intellectuele handicap, voor wie weinig of geen voorzieningen bestaan, die in Tapori blijven.

Het spreekt vanzelf dat Luz die almaar toenemende groep mensen niet alleen aankon, en zo groeide ook het personeelsbestand:

Eerst kwam Ximena er als kinderpsychologe bij. En na korte tijd zochten we ook een kinesist, Patricio, een logopediste (Elba en later Evelin), en een kleuterleidster voor de kleinsten (Alba). Alle kinderen kregen een in elkaar gepuzzeld individueel revalidatieprogramma...

Maar er kon ook in groep gewerkt worden met Fabricio en zijn neef Luis Miguel en ook Mayra en Ricardo, en Sandra die almaar huilde. Die groep werd altijd maar groter en de idee "integratie" groeide. Met vallen en opstaan weliswaar groeide een pilootproject rond "inclusief onderwijs", waarvoor we een orthopedagoge nodig hadden (Alba Maria, met wie we niet zo lang geleden rond haar diploma een vervelende confrontatie hadden, maar dit is een ander verhaal). Deze groep kinderen gaat naar de gewone school, volgt daar een aangepast leerprogramma binnen een klasgroep, en krijgt individuele begeleiding in Tapori. De groep kleine kinderen bleef maar toenemen, wat ons blij maakt, want zo kunnen we complicaties voorkomen en kunnen de mogelijkheden van de kinderen veel sterker in het daglicht gesteld en gestimuleerd worden. En de vraag naar langduriger opvang groeide. We hadden een dagverblijf nodig, liefst nog wel "geïntegreerd". Maar geen enkel dagverblijf in Pomasqui wilde kinderen met een handicap inschrijven: "te gevaarlijk", "te moeilijk", "besmettelijk", "schrikt de andere ouders af" waren de commentaren. Dus zijn we zelf gestart met een "Centro Inclusivo de Desarrollo Infantil", een inclusief dagverblijf waar nu zeven

kleine kinderen met handicap en acht kinderen zonder fysieke of mentale, maar wel met een sociale handicap dagelijks opvang en een persoonlijk aangepast revalidatieprogramma krijgen. Dus groeide het personeelsbestand weer. Alba, onze kleuterleidster nam het voortouw en een Colombiaanse politiek vluchteling, Patricia, die zelf een zoontje met Downsyndroom heeft en een opleiding "educatie van kinderen met een handicap" genoot, is haar rechterhand. En als kinderverzorgster helpt Fanny, de mama van Edwin, die in het dagverblijf helemaal openbloeide.

Ondertussen staat de tijd ook niet stil en "kleine kinderen worden groot", onder wie onze twee "baanbrekers", Fabricio en Luis Miguel: Nadat zij samen met de eerste groep kinderen van schoolleeftijd, nu adolescenten, alle groei pijnen van het Tapori-project ondergingen, komen zij sinds anderhalf jaar twee keer per week naar de verschillende "ateliers": tuinieren, eigen hygiëne en koken zijn tot nu toe de belangrijkste activiteiten. Met hen willen we enkele kleine productieve projectjes opzetten: kippen en kwartels kweken voor de eitjes, groenten en fruit telen om te verkopen, granen, bloem, zout, suiker en aardappelen aankopen in het groot en die verdelen en te koop aanbieden in wekelijkse "basisvoedingspakketten". Daarvoor moeten ze kunnen rekenen en tellen, wegen en verdelen: de theorie wordt dus onmiddellijk aan de praktijk getoetst.

Zo zie je maar wat de gevolgen zijn van toch maar 'beide' zieke kinderen te zien in plaats van alleen maar de "gezonde sterke broer" van die jongen met een handicap. Nooit dachten we er tevoren aan dat dit "ons plan" was, dat we in Pomasqui een revalidatiecentrum zouden opstarten. Alles kwam er op vraag van de mensen en Tapori groeit met de mensen mee.

Tapori Een Vierluik: 4. De Revalidatie Revalidatie—Integratie

Kinderen , jong-volwassenen aan ons toevertrouwd

Even vertellen over enkele kinderen en hun familie, over hun thuis, over het waarom van hun handicap, en vooral hoe we “in al die miserie” telkens een lichtpuntje en zoveel moois mogen ontdekken. Enkele verhalen vertelden we jullie vroeger al en nu hebben we ze aangevuld tot op de dag van vandaag als een riviertje dat altijd maar verder blijft stromen.

Jullie kennen wellicht nog **het verhaal over Luis Eduardo:**

Luis Eduardo was een gezonde ondeugende jongen tot hij in het hels autoverkeer in Quito achterover op zijn hoofd uit de bus viel bij het opstappen. De bussen stoppen hier namelijk bijna niet aan de haltes: je moet erop springen terwijl zij vertragen, ook de mama's met kinderen of de bejaarde mensen. Hij liep daarbij een schedelfractuur en zwaar hersenletsel op en houdt er een mentale handicap, epilepsie, spraakproblemen en ernstige gedragsstoornissen aan over.

Het was op een 23ste december enkele jaren geleden, dat ik naar het huisje van Luis Eduardo, enkele houten hokken in de hoofdstraat van een dorp, reed om zijn medicatie voor epilepsie af te geven. Zijn moeder en stiefvader, die allebei werken in 1001 dingen, waren er niet op tijd om gekomen. Vergeten of geen tijd gehad, of nog meer waarschijnlijk geen geld. Nochtans heeft hij zijn medicatie hoognodig en mag die geen dag ontbreken.

Het was zo erg wat ik toen zag op 23 december, bijna kerstmis, zalig kerstmis : Luis Eduardo die ondertussen al bijna 20 jaar geworden is, stond buiten vastgebonden aan zijn hals met een hondenketting en in zijn handen een plasticzakje met koude witte rijst. Zijn broertjes en zusjes, die aan het spelen waren in een plasje water en modder, riepen onmiddellijk zijn moeder. Zij verontschuldigde zich in overvloed : “Luis Eduardo loopt weer de ganse tijd weg en daarom moet ik hem vastbinden”. Wat denken jullie nu ? Net zoals ik toen, waarschijnlijk: “Hoe is het mogelijk” vol woede en onbegrip en immens verdriet. En toch. Telkens opnieuw moeten we trachten te begrijpen waarom en niet te veroordelen. Ik vraag me dikwijls af hoe ik zelf zou handelen als ik in de schoenen van zijn moeder zou staan. Luis Eduardo kwam gedurende enkele jaren bij ons naar het dagcentrum, misschien meer voor opvang en rustpunt voor zijn moeder. Hij kwam graag. Tapori was een plek waar het goed was voor hem om te zijn : gewoon “te zijn”.

Ondertussen is Luis Eduardo bijna twintig jaar oud en hij loopt niet meer weg. Hij is ook niet meer agressief. Hij is gedwee, zegt alleen nog “jaja”... Alles is nu blijkbaar goed. Een vroegtijdige dementie maakt zich van hem meester en alles wijst erop dat hij niet lang zal leven. “Maar nu gaat het tenminste”, zegt zijn moeder.

Ximena

Ines, studente orthopedagogie schreef indertijd **het verhaal over Fabrico en Ximena**, onze kinderpsychologe had het over **Rosita, die blij wordt als ze muziek hoort**: we verwezen er daarnet naar in “Wel en Wee”.

Tapori Een Vierluik: 4. De Revalidatie Revalidatie—Integratie

Alba, kleuterleidster en verantwoordelijke voor het kinderdagverblijf, de vroegbegeleiding en stimulatie staat nog altijd stil bij **de evolutie van het zorgkind Edwin**

Op een dag kwam een moeder met een kindje in haar armen toe in het revalidatiecentrum van Tapori. Ze was verhit en bezweet en bestoft, door de warme zon en het stof op de weg. Ze was ook een beetje zenuwachtig omdat ze niet wist wat er zou gebeuren met haar zoontje Edwin.

Het kindje was toen anderhalf jaar oud en kon zich praktisch niet bewegen. Zijn lichaam was precies dat van een pasgeboren kindje, heel broos en delicaat, heel gevoelig. Hij verdroeg ook praktisch geen enkele beweging en liet constant met luid geween zijn ongenoegen blijken.

Nu is Edwin een ondeugende blijе jongen die elke dag samen met zijn moeder naar het dagcentrum komt. Zijn mama is namelijk onze “kinderverzorgster” en helpt ons bij alle dagelijkse verzorgende taken met de veertien kinderen. Zo heeft ze een inkomen terwijl haar zoontje door allerlei prikkels “wakker geworden is” en zijn frustraties aan de kant heeft geschoven. Hij beweegt nu zelf zijn rolstoel verder en leert zelfstandig eten. Ook het communiceren lukt al aardig: Eigenlijk begrijpt hij zoveel, maar het was moeilijk om zelf duidelijk te maken wat hij wilde zeggen... en daarom huilde hij veel uit frustratie. Maar nu is dat voorbij. Hij is onze “blijе Edwin” geworden. En het is voor mij zo’n dankbaar werk om Edwin te mogen stimuleren en te mogen “wakker maken”.

Alba

Elisabeth

Mayra... hoe is het mogelijk, vraagt iedereen zich af !!!!!!!!!

Mayra is ondertussen bijna achttien jaar oud en was een gezond kind, tot ze toen ze drie jaar oud was, van het dak van haar huisje viel. Ze werd opgenomen in het ziekenhuis met een hersenbloeding, werd geopereerd, maar toch hield ze heel wat letsels over.

Vroeger wist men niet wat er juist scheelde met Mayra. Men dacht dat ze helemaal stom geworden was, en gek ook, want ze sprak niet meer en het weinige dat ze nog brabbelde, was onverstaaanbaar of verkeerd. Mayra werd heel verdrietig, toen ze drie jaar werd, zelfs depressief en teruggetrokken en soms, als het allemaal teveel werd voor haar kinderhart kreeg ze een agressieve bui, meestal tegen zichzelf. Toen ze zes jaar was, stak ze met een lucifer haar eigen kleedje in brand... Ze houdt er zware brandwonden aan over haar beide benen en daardoor loopt ze nu mank.

Maar Mayra kan wel spreken, alleen niet met dezelfde woorden als wij. Dat ontdekten we met foto's en tekeningen: de wereld ging opnieuw open en ze leert opnieuw elk ding met het juiste woord te benoemen. Zeven jaar gingen voorbij en iedereen dacht dat Mayra zware mentale achterstand had en stom was. Nu is Mayra een blijе tiener die danst, heel mooi, en ze leert praten, elke dag nieuwe woorden. Mayra's ogen lachen weer.

Tapori Een Vierluik: 4. De Revalidatie

Revalidatie—Integratie

Luz, de kinderpsychologe en verantwoordelijke voor de individuele begeleiding bracht het verhaal over **de broers Adrian en Ricardo**

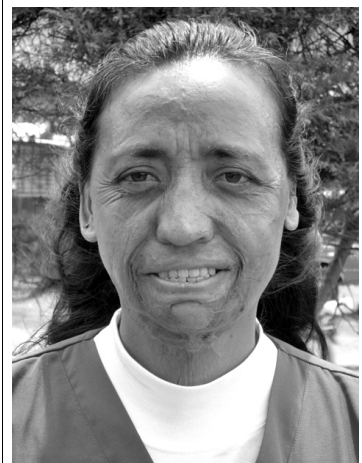
Adrian werd 25 jaar en woonde bij zijn ouders in een sober maar heel proper huisje, samen met nog vijf broers en zussen, van wie enkele al getrouwd zijn. Zijn jongste broer, Ricardo, heeft diezelfde mentale handicap als hem: iets erfelijks binnen de familie.

Het zijn allemaal harde werkers bij hem thuis. 's Morgens vroeg gaan ze naar de grote markt in Quito om fruit en groenten te kopen om die dan zelf te verkopen en toen Adrian klein was, ging hij overal mee met zijn vader en was overal als de pinken bij. Maar toen de mensen zagen dat hij niet was zoals alle andere kinderen en ook niet naar school ging, begonnen ze hem uit te lachen en te plagen en dat kon hij niet hebben. Zijn enige manier om zijn kwaadheid te tonen, (of was het een stille noodkreet om te zeggen : aanvaard mij zoals ik ben, ik ben evengoed deel van de maatschappij als jullie”), was op de vuist gaan met wie er maar rond hem stond, of als hij niet meer kon, dan gooide hij alles omver : de fruitkistjes en de zakken aardappels, het geldbakje en de tomaten. Zo werd de situatie onhoudbaar en er kwamen klachten, van de burens, van vreemden, van iedereen.

“En we vonden maar één oplossing. De mensen zeiden dat we hem naar het gekkenhuis moesten brengen, maar we weten hoe het er daar aan toe gaat ginder. Maar dat wilden we niet, ik niet en mijn vrouw en onze kinderen ook niet. We wilden hem bij ons houden, omdat we hem hier graag zien. Maar de enige oplossing was hem op te sluiten. Ook de epilepsie was niet meer onder controle te houden en hij verwondde zich bij elke aanval. Dus hebben we voor hem een apart kamertje gemaakt en daar zit hij sinds een jaar of acht in. Hij is nooit meer buitengekomen. en we hebben hem dag na dag achteruit zien gaan. Kom maar kijken, dokter, als gij nog iets kunt doen. Ik heb iets goed willen doen, maar het is slecht uitgedraaid”.

We gingen binnen in het kamertje, vier meter op vier, proper dat wel, een grijze betonnen vloer, grijze asstenen voor de muren, een grijs betonnen plafond en een venster en een wc-pot, en een metalen deur met een groot slot: “Dat slot was vroeger nodig toen hij agressief was, maar nu niet meer, want hij kan zelfs niet meer rechtstaan” En op die grijze vloer, een gevlochten mat, met enkele dekens lag Adrian : koortsig, heel mager, starend naar niets, het grijze plafond. Toen ik zijn hand vastpakte, eventjes een blik en dan weer niets. Daar lag Adrian, dood te gaan. We konden alleen nog wonden verzorgen en de koorts en de pijn verzachten en hopen dat onze blikken elkaar nog eens kruisen.

Twee jaar geleden ging hij dood aan een zware infectie van de wonden in zijn huid alleen in zijn kamertje. En Ricardo, zijn broer die vijftien jaar jonger is, is hem hetzelfde lot beschoren? Misschien wel, misschien niet. Hij komt naar het dagcentrum en is een levendig en bijdehand kereltje. “Zo was Adrian ook toen hij acht jaar was”. Zal het tij misschien keren dat kinderen zoals Ricardo en Adrian ook hun plekje krijgen in Pomasqui?

Luz

Tapori Een Vierluik: 4. De Revalidatie Revalidatie—Integratie

Tot slot nog het verhaal van Patricia, de hulpjuf in het dagcentrum, over **Jocelin**.

Jocelin, kind geboren uit een al te vroeg ontloken liefde. Haar mama is 16 jaar oud, haar vader 17 en Jocelin, ondertussen 1 jaar oud, ziet niets en de rechterzijde van haar lichaam wil niet goed mee. Toen ze zes maanden oud was, bracht haar mama haar naar de consultatie in Tapori voor een routinevaccinatie. Bleek dat tot dan toe niemand had gezegd dat er met Jocelin iets aan de hand was. Haar grootmoeder had al wel gezien dat “er iets raars is met dat kind maar dat zal wel zijn omdat ze niet goed voor haar zorgen”.

Tijdens de consultatie werd ik erbij geroepen en heel voorzichtig stelden we vragen: “De zwangerschap is normaal verlopen, wel wat ongemakken, maar verder niets” “Nee, geen zwangerschapscontroles want niemand wist dat ik zwanger was”. “Ja, ze woog niet veel bij de geboorte, vier pond” “Nee, de dokters zeiden me niets in het ziekenhuis waar ik bevallen ben. Na een dag ging ik naar huis met haar mee. We waren zo blij. Eindelijk was ze geboren en alles was goed”.

“Misschien zouden we toch best enkele onderzoeken doen”. “En als je wil, kunnen we met Alba zien wat Jocelin wel al allemaal kan”. “En ik kan met haar oefeningen doen zodat ze haar hoofdje goed rechtop kan houden en zich leert draaien en...” “Wat denk je?”.

“Zal mijn kindje genezen? Is het iets ergs? Nu zal mijn moeder nog kwader zijn. En mijn vriend, hij zal het niet geloven en misschien laat hij mij in de steek”.

Ondertussen zijn we een half jaar verder. De onderzoeken wezen uit dat Jocelin tijdens de zwangerschap een infectie opliep: toxoplasmose. Er zijn ernstige hersenletsels die de visuele en motorische handicap veroorzaken. Veel genezen kunnen we niet meer, maar Jocelin “is” haar handicap niet. Ze “heeft” een handicap en het is aan ons om te tonen dat ze wel in staat is om veel te leren, om goed te ontwikkelen, om gelukkig en blij te zijn want een stralende glimlach, die is er zeker, vooral als haar papa met haar zottebolt en haar mama liedjes zingt.

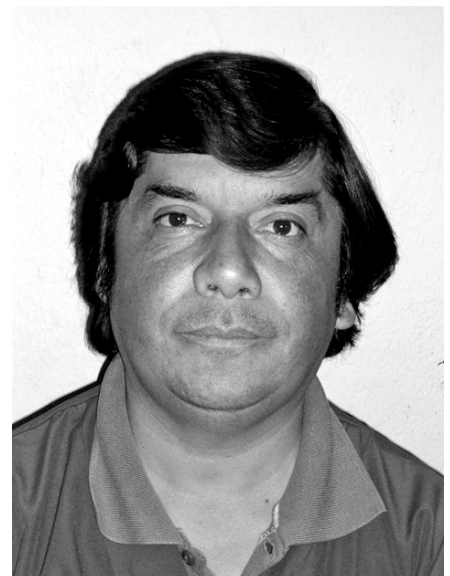
Patricia

Evelin

Fanny

Patricio

Tapori: De Toekomst ?

Ziezo, met dit nummer sluiten we onze eerste echte "serie" over Tapori af: ons vierluik, een overzicht van wat we tot nu toe in Tapori uitbouwden: niet perfect maar wel echt, niet grootschalig maar misschien wel baanbrekend. Ooit een droom nu tastbaar, met vele lachende blije gezichten.

En wat brengt de toekomst ? Dat weten we niet heel zeker. We zullen zien. We hebben nog vele **dromen**, waaronder op korte en middellange termijn **een groter programma rond preventie en vroegdetectie van handicap**, waarin alle gezondheidscentra van de omgeving betrokken zijn. Dat alles op basis van een uitgebreide epidemiologische studie op basis van daadwerkelijke gegevens. Misschien een aanzet en voorbeeld om op nationaal niveau iets uit te bouwen. En nu zijn we ook bezig met **het uitbouwen van een interne apotheek voor chronische patiënten, vooral voor de kinderen met epilepsie**. Misschien een voorbeeld voor de apotheekjes van de staatsgezondheidscentra waar tot nu toe geen chronische patiënten geholpen worden. Misschien nochtans diegenen die het meest hulp nodig hebben. En daarna **misschien toch op grotere schaal mogen werken op basis van ons pilootproject... misschien...**

En de toekomst/ Voor hoelang nog, met welke middelen, binnen welke globale structuur ? Dat zijn de vragen die ik almaar naar mijn achterhoofd duw, misschien bang voor die toekomst, misschien bang voor "nog maar een ontgoochelend antwoord" waarmee ooit eens iemand van Coprogram ons in de grond boorde: "wij (de mensen van Coprogram) hebben jou niet gevraagd om dat ginder te doen en er dan ook nog te willen blijven...", bang misschien ook wel door teveel andere dingen aan mijn hoofd: "echte problemen van mensen in levende lijve". We stelden al zo vaak die vraag, ook aan de mensen uit de "formele ontwikkelingssamenwerking", de mensen achter hun bureau in Quito, in Brussel, en ik weet niet waar nog, maar kregen tot nog toe jammer genoeg weinig of geen antwoord waarmee we verder konden.

Wij kennen gevallen van corruptie in ontwikkelingslanden, ook die in Ecuador; we kennen de afgunst tussen belangengroepen hier en elders en ook de vriendjespolitiek, waarbij ik zelfs voor even een pion in hun schaakspel was. Voor even maar, want ik hapte niet toe, liet me niet gebruiken. We kennen de globale plannen van samenwerkingsverbanden tussen regeringen, tussen landen waar miljoenen euro's besteed worden en waar na het uitdelen van enorme wedden en andere voordelen die opgestreken en graag meegenomen worden, jammer genoeg dikwijls weinig structureels achterblijft. We kennen politici in België, kampioenen in het verwijzen naar tienmaal dezelfde instanties, zonder echter zelf een initiatief te nemen voor de mensen van de vierde pijler die op het terrein al jarenlang bezig zijn. We kennen NGO's die bij aankloppen steeds maar "o zo teleurgesteld zijn" dat onze initiatieven niet passen in hun schema, hun planning, hun aanwezigheid in Ecuador. We kennen de wetgevingen of overeenkomsten tussen België en Ecuador of nog zoveel andere landen die maken dat wij voor alles en nog wat uit de boot vallen. Ik zou er een boek over kunnen schrijven.

"Heb je een plan op lange termijn? Heb je een logisch kader? Hoe verzeker je hier de continuïteit? Hoe weet je dat je iets zinvol doet? Hoe pak je de "structurele armoede" aan?"

Ons antwoord is dan kort en bondig: "Het gaat ons goed zo. Zie maar, er zijn altijd mensen, altijd kinderen, werk te over. Hoewel we zeker niet perfect zijn, mogen we toch zeker stellen dat voor een groot aantal mensen het leven wel degelijk positief veranderd is sinds we er zijn. De meeste personeelsleden blijven hier, dus moet het er ook voor hen goed zijn. We zijn er al bijna vijftien jaar en zijn een gevestigde waarde geworden in het dorp en omstreken. We komen

Tapori: De Toekomst ?

goed overeen met alle officiële instanties: het staatsgezondheidscentrum dat ons van vaccins voorziet, de parochieraad, de wijkverantwoordelijken, de schooldirecties, en vooral met de gewone mensen, zodat je gans de tijd al groetend door het dorp rijdt en zeker een paar keer moet stoppen omdat mensen iets willen vragen of zeggen of geven vooraleer in Tapori aan te komen. We zullen hier nog een tijdje blijven "zolang 't God belieft" zouden sommigen zeggen. En misschien worden we beetje bij beetje toch ook wel een voorbeeld van waaruit ook wel op structureel vlak "echt" iets gedaan wordt.

Wij blijven overtuigd dat ons werk, Tapori, al is het maar een kleinschalig initiatief, waardevol is en ook officieel erkenning verdient. Maar hoe lang zal het nog duren vooraleer officiële instanties ons serieus nemen ? Hoe lang nog zal het duren dat wij bij jullie, die grote groep vrijwilligers en supporters die ons project op vele manieren ondersteunen, (moeten) blijven aankloppen ? Hoe lang nog zal het duren vooraleer men ons niet meer als vervelende, al te kritische mensen ziet? Hoe lang nog zal het duren vooraleer een minimale "officiële en gestructureerde" ondersteuning vanuit het federaal of Vlaams niveau ons wat "gerustheid en ademruimte" zou geven, voor ons gezin en voor Tapori en voor alle mensen die net zoals wij, met schrammen en builen, "alles op alles zetten" omdat we blijven geloven in die idealen die door anderen als naïef en achterhaald beschouwd worden....

Of is de aanzet rond 'de vierde pijler' van uit de Vlaamse Gemeenschap een hoopgevend initiatief ? Ook hier zullen we nog maar eens 'hopen dat....'

Wie wil kan dit initiatief even nakijken ? : www.4depijler.be

En hoe dan ook....'wij doen stille voort'.

Lieve groeten,

Inge

24 november 2008

Agnes Bruneel brengt om 18 u haar premièrevoorstelling van

'Wat er toen gebeurde'...

het aloude kerstgebeuren met woord en muziek en doorspekt met grappige bedenkingen.

7 december OC Guldenberg in Wevelgem : nog enkele kaarten

Wil je er meer over weten: www.agnesbruneel.be

Wil je er bij zijn: kaarten 10€ te bestellen via abruneel@scarlet.be of bij haar thuis tel. 056.410388 : N. Stockman- A. Bruneel (de kaarten worden gereserveerd en u betaalt aan de ingang)

De opbrengst gaat naar Tapori!

✓ *ogel van papier*

Vragen of opmerkingen bij

De ouders van Inge:

Etienne en Brigitte Debrouwere-Allegaert
Olmenlaan 30
8560 Moorsele

Telefoon&fax: (056) 41 43 68

E-mail: edebrall@skynet.be

HOE INGE CONTACTEREN ?

Inge Debrouwere/Saulo Diaz
Calle 11febrero y Espejo s.n.
Zambiza
Quito
Ecuador

Telefoon/Fax

Tel en Fax 00 59 32 288 62 29

Email:

debringe@ecnet.ec

De naam "**Tapori**" komt uit India. Hij wordt gegeven aan straatkinderen die zonder enig houvast of ondersteuning van familie of ouders, in riolen en treinstellen, op verlaten terreinen samen hun lot in handen nemen. Ook wie fysische of mentale beperkingen heeft, blijft een volwaardig lid van de groep. Wie behendiger is en meer eten te pakken krijgt... kan meer delen met wie dit niet kan: een mooi en zuiver voorbeeld van "solidariteit".

TAPORI—ECUADORIAANSE VERSIE—VANDAAG

Inge startte haar **Tapori-project** in 1993 en het was aanvankelijk vergelijkbaar met een consultatiebureau van het Belgische Kind en Gezin, weliswaar op kleinere schaal. Binnen deze consultaties werden al vlug de andere noden van de mensen duidelijk en zo groeide het project stap voor stap uit tot een interdisciplinair gezondheidscentrum, een "**Centro de Salud Integral**", dat staat voor een lokale maar toch structurele aanpak van de totale armoede-problematiek.

Op dit ogenblik bestaat het project uit de volgende **vier onderdelen**:

- Een medisch-sociaal luik (consultatiebureau).
- Een revalidatiecentrum waar in vier luiken de zorg voor mensen met een handicap opgenomen wordt.
- Een educatief luik met bibliotheek voor kinderen en jongeren en een avondschool voor jongeren en volwassenen.
- Een socio-economisch luik met twee microbedrijfjes.

FINANCIËLE STEUN

Met fiscaal attest : (vanaf 30,00 €, verspreid over één of meer giften in hetzelfde jaar) :

000-0718676-03
Kontinenten — Doorniksesteenweg 149
8500 Kortrijk
Vermelding: Inge Debrouwere Ecuador

(Kontinenten is het administratief centrum voor missiewerking in het bisdom Brugge en vraagt sinds juli 2007 voor administratieve regeling 3% van het gestorte bedrag. De overige 97% van uw bijdrage gaat rechtstreeks naar Inge's werk.)

Zonder fiscaal attest :

083-2520839-06
Inge Debrouwere
Moorsele
Vermelding: Project Tapori

Al de gelden die op deze rekening terecht komen, worden volledig ter beschikking gesteld van Tapori.

Wil je zelf op de een of andere wijze de vierdepijlerwerking van Tapori ondersteunen en bekendheid geven, heb je contacten bij instanties die verantwoordelijkheid dragen in derde- en vierdewereld ondersteuning, of ken je iemand die hierin geïnteresseerd is, laat het ons vooral weten op edebrall@skynet.be of 056/41.43.68 (ouders van Inge)